

Sygn. akt II USKP 109/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania K. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Elblągu

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 9 marca 2023 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 18 października 2021 r., sygn. akt III AUa 66/21,

**1. uchyla zaskarżony wyrok i oddala apelację organu
rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 6
listopada 2020 r., sygn. akt IV U 978/19,**

**2. zasądza na rzecz K. B. od organu rentowego kwotę 240
(dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Elblągu (organ rentowy) decyzją z 13 czerwca 2019 r., odmówił K. K. (odwołująca się) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy w Elblągu wyrokiem z 6 listopada 2020 r., IV U 978/19 zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującej się prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 5 kwietnia 2019 r. do dnia 16 października 2019 r., zaś od dnia 17 października 2019 r. z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe.

Sąd Okręgowy stwierdził, że K. K., urodzona [...] 1979 r. posiada wykształcenie średnie techniczne – ekonomiczne. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych neurologa oraz okulisty. Z opinii biegłego okulisty R. S. wynikało, że odwołująca się jest osobą całkowicie niezdolną do pracy z uwagi na stwierdzone u niej jednooczną i zawężenie pola widzenia, a stan ten ma miejsce od 17 października 2019 r., kiedy to stwierdzono istotne zawężenie pola widzenia. Niezdolność ta ma charakter trwały, a odwołująca się może pracować jedynie w warunkach indywidualnie przystosowanych. W uzupełnieniu opinii biegły okulista wskazał, że 14 sierpnia 2014 r. wykonano badanie pola widzenia, które wykazało zawężone pole widzenia w oku lewym do ok. 15-20 z obecnością licznych mroczków centralnych oraz zawężenie pola w oku prawym do ok. 20-30 z mroczkami około centralnymi. Następny wynik pola widzenia z 17 października 2019 r. wykazał pogorszenie pola widzenia do 10-20 i na tej podstawie odwołująca kwalifikuje się do uznania całkowitej niezdolności do pracy. Sąd Okręgowy uznał, że w świetle całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie, odwołująca się jest osobą niezdolną do pracy z powodu rozpoznanych schorzeń okulistycznych.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, skoro odwołująca się była osobą niezdolną do pracy (częściowo) co najmniej w dniu 14 sierpnia 2014 r., zaś co najmniej w październiku 2019 r. nastąpiło istotne pogorszenie stanu jej wzroku, skutkujące powstaniem całkowitej niezdolności do pracy, należało uznać, że była ona niezdolna do pracy zarówno w toku postępowania orzeczniczego przeprowadzonego przez organ rentowy, jak i w dacie wydania zaskarżonej decyzji. Tym samym spełniła kumulatywnie wszystkie przesłanki przyznania jej prawa do renty.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z 18 października 2021 r., III AUa 66/21 zmienił zaskarżony apelacją organu rentowego powyższy wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy przyznał odwołującej się od dnia 17 października 2019 r. na okres 5 lat, oddalając apelację w pozostałym zakresie.

Sąd Apelacyjny dopuścił dowód z opinii biegłego specjalisty z zakresu medycyny pracy, który rozpoznał u odwołującej się postępujące niedowidzenie obuoczne, zwłaszcza OL skutkujące praktyczną jednoocznością, niezborność obuoczną z wysoką krótkowzrocznością i obuocznym znacznie zawężonym polem widzenia w przebiegu zmian degeneracyjnych siatkówki; zeza zbieżnego naprzemiennego z przyczyny osłabienia m. skośnego górnego prawego oka z okresowym dwojeniem obrazów; wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa ze skrzywieniem bocznym, miernie zaawansowane, z przebytą rwą objawową, bez trwałych ubytków funkcji nerwowych i ruchowych; przebyte powierzchowne i nadżerkowe zapalenie błony śluzowej żołądka z miernym stanem odżywienia (BMI ok. 18); zaburzenia adaptacyjne nastroju i bóle napięciowe głowy w wywiadzie i uznał ją za częściowo niezdolną do pracy na okres od 5 kwietnia 2019 r. do 16 października 2019 r. oraz za całkowicie niezdolną do pracy na okres od 17 października 2019 r. na stałe. Uzasadniając swoje stanowisko, biegły wskazał, iż odwołująca się od dzieciństwa miała stwierdzoną krótkowzroczność, ulegającą stopniowej progresji oraz objawy zeza z powodu niedorozwoju mięśnia skośnego górnego prawego oka, utrzymujące się nadal, z podwójnym widzeniem, narastającymi problemami widzenia obuocznego i koordynacji wzrokowej. W badaniu z dnia 17 października 2019 r. wykazano dalsze istotne pogorszenie pola widzenia, koncentryczne obuoczne zwężenie pola widzenia do 10-20 stopni, co oznacza uszczerbek pola widzenia rzędu pomiędzy 80-90%, uzasadniający całkowitą niezdolność do jakiejkolwiek pracy - na otwartym rynku zatrudnienia, z ewentualną możliwością pracy na stanowisku pracy chronionej.

W ocenie Sądu drugiej instancji sporządzone w sprawie opinie biegłego sądowego okulisty oraz specjalisty z zakresu medycyny pracy, jako rzetelne, logiczne oraz oparte na analizie materiału dowodowego stanowiły miarodajny

dowód dla poczynienia ustaleń faktycznych, a w ich następstwie przyznania odwołującej się okresowo prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 5 kwietnia do 16 października 2019 r. oraz z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 17 października 2019 r. Biegły, specjalista z zakresu medycyny pracy odniósł się również szczegółowo do możliwości podjęcia dotychczas wykonywanej lub innej pracy wskazując, że od 17 października 2019 r. - wobec znacznego pogorszenia stanu zdrowia w obrębie schorzenia okulistycznego – odwołująca się nie może wykonywać jakiejkolwiek pracy na otwartym rynku pracy- z wyjątkiem prac na stanowisku pracy chronionej, przystosowanym do jej niepełnosprawności.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że renta z tytułu całkowitej niezdolności do pracy odwołującej się nie może przysługiwać na stałe. Powołał się na postanowienie Sądu Najwyższego z 5 marca 2019 r. (I UK 72/18, LEX nr 2629867), w którym stwierdzono, że zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (ustawy o emeryturach i rentach z FUS), niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, z zastrzeżeniem ust. 3. W art. 13 ust. 3 powołanej ustawy ustawodawca dodaje, że niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu. Począwszy od 1 listopada 2005 r. przyznana osobie uprawnionej renta z tytułu niezdolności do pracy powinna być wyłącznie rentą okresową, o której mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zdaniem Sądu Apelacyjnego niezdolność do pracy powinna być orzekana na okres nie dłuższy niż 5 lat (art. 13 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS), chyba że według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu - wówczas niezdolność do pracy jest orzekana na okres dłuższy niż 5 lat (art. 13 ust. 3 tej ustawy). Dlatego w ocenie Sądu drugiej instancji, pomimo że biegli wskazali, że całkowita niezdolność do pracy odwołującej się jest trwała, to nie było podstaw do przyznania renty na stałe, a jedynie na okres 5 lat. Odwołująca się ma aktualnie 42 lata. Nie można wykluczyć, że do osiągnięcia wieku emerytalnego w stanie jej zdrowia nastąpi poprawa, choćby z uwagi na postęp nauk medycznych.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniosła odwołująca się zaskarżając go w zakresie dotyczącym zmiany okresu obowiązywania renty z tytułu

całkowitej niezdolności do pracy K. K. z renty przyznanej na stałe na okres 5 lat. Skarżąca podniosła zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, a mianowicie: a) art. 13 ust. 2 i 3 w związku z art. 59 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 291), przez dokonanie przez Sąd Apelacyjny błędnej wykładni wskazanych przepisów polegającej na uznaniu, że w aktualnym stanie prawnym brak jest podstaw prawnych do orzeczenia renty z tytułu niezdolności do pracy na stałe i w konsekwencji przyznanie skarżącej renty na okres 5 lat, podczas gdy treść art. 13 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jednoznacznie wskazuje, iż w przypadku braku rokowań odzyskania zdolności do pracy (jak w przedmiotowej sprawie) niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, zaś przywołany przepis w zestawieniu z art. 59 ust. 1 pkt 1 ustawy stanowi podstawę do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy na stałe; b) art. 13 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przez zastosowanie przez Sąd Apelacyjny wskazanego przepisu i ograniczenie okresu, na który skarżącej przyznana została renta z tytułu niezdolności do pracy, do 5 lat, podczas gdy mając na względzie stan zdrowia skarżącej wynikający z opinii biegłych sądowych (biegłego okulisty oraz biegłego z zakresu medycyny pracy) - w przedmiotowej sprawie zastosowany powinien zostać art. 13 ust. 3 w związku z art. 59 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a w konsekwencji renta z tytułu niezdolności do pracy powinna zostać przyznana na stałe (względnie na okres dłuższy niż 5 lat).

Skarżąca wniosła o uchylenie i zmianę wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonym zakresie przez przyznanie K. K. renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 17 października 2019 r. na stałe (względnie na okres dłuższy niż 5 lat) oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Najwyższym, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała uzasadniona w stopniu pozwalającym na wydanie orzeczenia reformatoryjnego. Za zasadne należało uznać zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego podniesione w skardze kasacyjnej. W zakresie prawidłowego zastosowania wskazanych przepisów ustawy o emeryturach i

rentach z FUS - art. 13 ust. 2 i 3 w związku z art. 59 ust. 1 pkt Sąd Najwyższy zajmował już stanowisko. W wyroku z 12 maja 2021 r., I USKP 20/21, (OSNP 2022, nr 4, poz. 39) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że przyznanie renty stałej (na trwałe, bez ograniczeń czasowych) jest możliwe jedynie wyjątkowo, gdy w obecnym stanie wiedzy medycznej w sposób oczywisty nie ma rokowań odzyskania przez ubezpieczonego choćby częściowej zdolności do pracy w dającej się przewidzieć przyszłości (art. 59 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS).

Przywołując argumentację przedstawioną w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z 12 maja 2021 r., I USKP 20/21 (OSNP 2022, nr 4, poz. 39), odnoszącą się do problemu prawnego sprowadzającego się do oceny, czy możliwe jest przyznanie renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe (renty stałej, bez określania końcowej daty jej przyznania), czy też renta taka może być przyznana jedynie na czas określony (zamknięty określoną datą końcową), należy podkreślić, że przyczyną rozbieżnych poglądów w tym zakresie stały się niejasne (a nawet wewnętrznie sprzeczne) przepisy ustawy z o emeryturach i rentach z FUS po nowelizacji wprowadzonej od 1 listopada 2005 r.

Według art. 13 ust. 2 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, z zastrzeżeniem ust. 3 (art. 13 ust. 2). Niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu (art. 13 ust. 3). Dodatkowo - według art. 13 ust. 3a ustawy o emeryturach i rentach z FUS - jeżeli osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy przez okres co najmniej ostatnich 5 lat poprzedzających dzień badania lekarskiego brakuje mniej niż 5 lat do osiągnięcia wieku emerytalnego określonego w art. 24 ust. 1, w przypadku dalszego stwierdzenia niezdolności do pracy orzeka się niezdolność do pracy na okres do dnia osiągnięcia tego wieku.

Z przytoczonego art. 13 ustawy o emeryturach i rentach z FUS zdaje się wynikać, że niezdolność do pracy jest zawsze orzekana na czas określony - co do zasady (art. 13 ust. 2) na okres nie dłuższy niż 5 lat, wyjątkowo na okres dłuższy niż 5 lat (art. 13 ust. 3 i 3a), jednak w takim przypadku również zawsze na czas określony. Jednocześnie art. 59 ustawy o emeryturach i rentach z FUS stanowi, że

osobie, która spełniła warunki określone w art. 57, przysługuje: 1) renta stała - jeżeli niezdolność do pracy jest trwała; 2) renta okresowa - jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa (ust. 1). Renta okresowa przysługuje przez okres wskazany w decyzji organu rentowego (ust. 2). Oznacza to, że ustawodawca dopuszcza przyznanie "stałej" renty z tytułu niezdolności do pracy, jeżeli niezdolność do pracy jest "trwała" oraz że "stała" renta jest przyznawana bez ustalania okresu jej przysługiwania.

Według ustawy o emeryturach i rentach z FUS niezdolność do pracy może być orzeczona jako niezdolność "trwała" (art. 14 ust. 1 pkt 2), co powinno albo może przełożyć się na przyznanie renty "stałej" (art. 59 ust. 1 pkt 1). W obecnym stanie prawnym ani w art. 12, ani w art. 13 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ustawodawca nie posługuje się zwrotem "trwała niezdolność do pracy", jednak zwrot ten został zachowany m.in. w art. 14 ust. 1 pkt 2 oraz w art. 59 ust. 1 pkt 1 tej ustawy. Różnice terminologiczne między art. 12 i art. 13 z jednej strony oraz art. 14 i art. 59 z drugiej są niekiedy wiązane z niekonsekwentnymi zmianami legislacyjnymi. Od 1 listopada 2005 r. kwestia okresu, na który orzeka się niezdolność do pracy, uległa zmianie. Obecnie zasadą jest orzekanie niezdolności do pracy na okres nie dłuższy niż 5 lat. Brak rokowań odzyskania zdolności do pracy (według wiedzy medycznej) nie obliguje już do orzeczenia trwałej niezdolności do pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2017 r., I UK 151/16, LEX nr 2294416). Pozornie więc od 1 listopada 2005 r. doszło do eliminacji rozróżnienia trwałej i okresowej niezdolności do pracy; każda niezdolność jest obecnie traktowana jako okresowa, skoro jej orzeczenie może spowodować przyznanie jedynie renty okresowej - na czas ściśle określony (do 5 lat albo powyżej 5 lat, jednak zawsze na okres zamknięty konkretną datą).

Z poglądem tym można jednak polemizować. Po pierwsze, trudno przypuszczać, że mamy do czynienia tylko z niestarannością legislacyjną (lub uwzględnieniem zaszłości sprzed 1 listopada 2015 r., które sprawiają, że renty stałe orzeczone przed tą datą są nadal traktowane jako przyznane na stałe) w sytuacji, gdy o trwałej bądź okresowej niezdolności do pracy wspomina art. 14 ust. 1 pkt 2, art. 59, art. 102 ust. 1, art. 119 ust. 1, art. 134 ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Po drugie, treść art. 13 ust. 3, art. 24a, art. 27a, art. 101a nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu trwałej niezdolności do pracy. Dopuszczalność orzekania

trwałej niezdolności do pracy nie została wykluczona także w orzecznictwie (wyrok Sądu Najwyższego z 21 września 2011 r., II UK 32/11, OSNP 2012 nr 19-20, poz. 249, dotyczący renty socjalnej, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 10 marca 2011 r., III AUa 749/10, OSASz 2012 nr 2). Można zatem przyjąć, że w opisanym kontekście - obowiązujących równolegle art. 13 i art. 59 ustawy o emeryturach i rentach z FUS - po 1 listopada 2005 r. istnieją cztery możliwości orzeczenia niezdolności do pracy: a) na okres nie dłuższy niż 5 lat (art. 13 ust. 2), b) na okres dłuższy niż 5 lat, oznaczony datą końcową inną niż dzień osiągnięcia wieku emerytalnego z art. 24 ust. 1 (art. 13 ust. 3), c) na okres do dnia osiągnięcia wieku emerytalnego z art. 24 ust. 1 (art. 13 ust. 3a), d) na trwale (art. 14 ust. 1 pkt 2). W tym ostatnim przypadku konsekwencją byłoby przyznanie renty stałej (art. 59 ust. 1 pkt 1), do której prawo ustałoby stosownie do art. 101 lub art. 101a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Możliwość przyznania renty stałej (na trwale - bez ograniczeń czasowych) powinno jednak dotyczyć jedynie wyjątkowych sytuacji.

Decyzja ZUS w sprawie renty z tytułu niezdolności do pracy ma charakter deklaratoryjny, a nie konstytutywny. Z uwagi na treść art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS zasygnalizowany problem dotyczący ewentualnej dopuszczalności orzekania trwałej niezdolności do pracy (art. 14 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) i jej konsekwencji w postaci renty stałej (art. 59 ust. 1 pkt 1) w praktyce nie powinien mieć istotnego znaczenia. Organ rentowy może w każdym czasie poddać ubezpieczonego badaniu w celu ustalenia, czy nadal utrzymuje się jego niezdolność do pracy. Różnica między przyznaniem renty na czas określony (art. 59 ust. 1 pkt 2) oraz renty przyznanej na stałe (art. 59 ust. 1 pkt 1) sprowadza się zatem tylko do sposobu poddania ubezpieczonego badaniu przez lekarza orzecznika ZUS (art. 14). W przypadku renty okresowej badanie to odbędzie się po złożeniu przez ubezpieczonego kolejnego wniosku o przyznanie mu renty, w przypadku renty stałej - z inicjatywy samego organu rentowego podjętej w trybie art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Przenosząc przedstawione rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, należy zauważyć, że prawo do renty zostało przyznane odwołującej się wyrokiem Sądu Apelacyjnego na 5 lat. Sąd Apelacyjny zastosował art. 13 ust. 2 tej ustawy o

emeryturach i rentach z FUS, a skarżąca prawidłowo domaga się zastosowania art. 13 ust. 3 tej ustawy. Mając na uwadze powyżej przedstawione analizy, należało uznać za nieprawidłowe przyjęcie przez Sąd Apelacyjny, że pomimo iż biegli wskazali, że całkowita niezdolność do pracy odwołującej się jest trwała, to brak było podstaw do przyznania renty na stałe, a jedynie na okres 5 lat.

W ocenie Sądu Najwyższego w rozpoznawanej sprawie istniały podstawy faktyczne do zastosowania art. 13 ust. 3 w związku z art. 59 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i przyznania skarżącej renty stałej (jak to orzekł Sąd Okręgowy w swoim wyroku). Przemawiały za takim rozstrzygnięciem wnioski opinii biegłych lekarzy okulisty i specjalisty medycyny pracy. Biegły okulista w opinii sporządzonej w ramach postępowania przed Sądem pierwszej instancji ocenił, że odwołująca się jest osobą całkowicie niezdolną do pracy z uwagi na stwierdzone u niej jednoocznosc i zawężenie pola widzenia, a stan ten ma miejsce od 17 października 2019 r., kiedy to stwierdzono istotne zawężenie pola widzenia. Niezdolność ta ma charakter trwały. Wynik pola widzenia z 17 października 2019 r. wykazał pogorszenie pola widzenia do 10-20 i co przemawiało za uznaniem całkowitej niezdolności do pracy. Z przeprowadzonej opinii przez biegłego specjalistę z zakresu medycyny pracy wynikało, że u odwołującej się występują poważne schorzenia wzroku (postępujące niedowidzenie obuoczne, zwłaszcza OL skutkujące praktyczną jednoocznoscia, nieźorność obuoczną z wysoką krótkowzrocznością i obuocznym znacznie zawężonym polem widzenia w przebiegu zmian degeneracyjnych siatkówki; zez zbieżny naprzemienny z przyczyny osłabienia m. skośnego górnego prawego oka z okresowym dwojeniem obrazów). Biegły ten wskazał, że odwołująca się od dzieciństwa miała stwierdzoną krótkowzroczność, ulegającą stopniowej progresji oraz objawy zezu z powodu niedorozwoju mięśnia skośnego górnego prawego oka, utrzymujące się nadal, z podwójnym widzeniem, narastającymi problemami widzenia obuocznego i koordynacji wzrokowej. Z badania z dnia 17 października 2019 r. wynikało dalsze istotne pogorszenie pola widzenia, koncentryczne obuoczne zwężenie pola widzenia do 10-20 stopni, co oznacza uszczerbek pola widzenia rzędu pomiędzy 80-90%, uzasadniający całkowitą niezdolność do jakiejkolwiek pracy - na otwartym rynku zatrudnienia, z ewentualną możliwością pracy na stanowisku pracy

chronionej. Biegły lekarz medycyny pracy stwierdził, że wobec znacznego pogorszenia stanu zdrowia w obrębie schorzenia okulistycznego – odwołująca się nie może wykonywać jakiejkolwiek pracy na otwartym rynku pracy - z wyjątkiem prac na stanowisku pracy chronionej, przystosowanym do jej niepełnosprawności.

Opinie zostały uznane jako rzetelne, logiczne oraz oparte na analizie materiału dowodowego, dlatego mogły stanowić miarodajny dowód dla przyznania prawa do renty stałej. Szczególna sytuacja zdrowotna, w jakiej znajduje się skarżąca, skłoniła Sąd Najwyższy do oceny, że w jej przypadku orzeczenie o trwałej niezdolności do pracy powinno się wiązać z przyznaniem jej renty stałej na podstawie art. 13 ust. 3 w związku z art. 59 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c.